

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **Z. A. T. J.**, zastoupený Mgr. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Ovinecká 78/33, Praha 7, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, Brno, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 7. 2015, č. j. KRPB-172576-10/ČJ-2015-060022-50A, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 8. 2015, č. j. 33 A 40/2015 – 32,

t a k t o :

- I.** V řízení **s e p o k r a č u j e .**
- II.** Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 8. 2015, č. j. 33 A 40/2015 – 32, **s e z r u š u j e .**
- III.** Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 14. 7. 2015, č. j. KRPB-172576-10/ČJ-2015-060022-50A, **s e z r u š u j e .**
- IV.** Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- V.** Žalobci **s e** náhrada nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- VI.** Advokátu Mgr. Filipu Schmidtovi, LL.M., **s e** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zajistila podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na 32 dní žalobce za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU)

č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „nařízení Dublin III“). Zjistila totiž, že žalobce vstoupil a pobýval na území České republiky bez víza, cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, ačkoliv byl veden jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany v Maďarsku a Bulharsku, kde měl povinnost se zdržovat. Žalovaná dospěla k závěru, že v případě žalobce existuje vážné nebezpečí jeho útěku ve smyslu čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť svým jednáním prokázal, že nemá sebemenší zábrany porušovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území států Evropské unie. Předání žalobce bude dle odůvodnění napadeného rozhodnutí potenciálně možné a nebude jím nepřiměřeně zasazeno do soukromého a rodinného života žalobce.

[2] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Brně v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl. Poznamenal, že žádný český právní předpis sice neobsahuje definici objektivních kritérií pro bližší vymezení důvodů pro dovození existence vážného nebezpečí útěku, to však neznamená, že by čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III nebyl aplikovatelný. Nezamýšlenou mezeru zákona lze vyplnit prostřednictvím interpretace. Kritéria „vážného nebezpečí útěku“ plynou z judikatury a správní praxe a jsou jimi tato: 1) úmysl cizince pokračovat dále v cestě do Evropské unie, 2) nevyčkání do předání orgánům příslušného členského státu a 3) porušování právních předpisů členských států. Tyto podmínky zajištění byly dle mínění krajského soudu v případě žalobce naplněny.

[3] Tvrzení žalobce, že splňoval podmínky podle čl. 2 bodu 2. směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“), neměl krajský soud za prokázané. Bylo na žalobci, aby prokázal, že mu svědčí některá z forem povolení k pobytu pro rodinné příslušníky občanů členských států. Závěr, že tomu tak bylo, nelze dovodit jen z toho, že se znal s občankou Švédska, jež ho byla navštívit v zařízení pro zajištění cizinců. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že předání do Maďarska nebo Bulharska nebylo uskutečnitelné z důvodů systémových nedostatků azylového řízení těchto zemí. Krajskému soudu bylo z úřední činnosti známo, že transfery neprobíhaly zcela standardně a plynule, to však ještě neznamenalo, že předání nebylo vůbec možné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tvrdí tedy nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem, vady správního řízení a nesrozumitelnost napadeného rozsudku.

[5] Stěžovatel krajskému soudu předně vytýká, že nesprávně posoudil právní otázku týkající se výkladu pojmu vážné nebezpečí útěku. Zákon o pobytu cizinců podle něj nesplňuje požadavek stanovený v čl. 2 písm. n) nařízení Dublin III, neboť nevymezuje objektivní kritéria, na základě kterých lze usuzovat, že cizinec může uprchnout. Za takové legislativní situace podle něj není možné institut zajištění z důvodu existence vážného nebezpečí útěku aplikovat, což již bylo vysloveno v rozsudcích Krajského soudu v Ústí nad Labem, Městského soudu v Praze a Krajského soudu v Brně. Stěžovatel nesouhlasí ani s tím, že by kritéria bylo možné dovozovat z úpravy institutu nebezpečí útěku pro uvalení vazby dle trestního práva nebo z judikatury správních soudů.

pokračování

[6] Existenci rodinného života stěžovatele s občankou Švédska posoudil krajský soud dle názoru stěžovatele taktéž nesprávně. Stěžovatel tvrdí, že je v rodinném svazku s paní L. E. H., konkrétně je v postavení tzv. sammanboende (partner). Že je rodinným příslušníkem švédské občanky, však ve správním řízení nebylo vůbec zkoumáno. Krajský soud se pak podle něj nevyrovnal s tím, že stěžovatel k žalobě doložil sérií sedmi fotografií, které stěžovatele a paní H. zachycují. Nemůže obstát argumentace žalované, že fotografie či obecně existence rodinného života budou zohledněny v řízení o přemístění stěžovatele podle dublinského nařízení a při posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel nebyl nijak informován o zahájení či vedení správního řízení o přemístění podle nařízení Dublin III a neměl možnost se v takovém řízení vyjadřovat k podkladům nebo je předkládat. Lze se domnívat, že Ministerstvo vnitra využilo ty podklady, které byly shromážděny k řízení o předání stěžovatele podle nařízení Dublin III. O tom však stěžovatel nebyl poučen. Nebyl informován o zahájení řízení ve věci určení státu příslušného k posouzení jeho azylové žádosti, o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ani o možnosti vyjádřit se k nim, a proto má za to, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces včetně práva na právní pomoc. Stěžovatel rozporuje také tvrzení žalované, že při realizaci zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemusí být zohledněna existence rodinných vazeb. Tato povinnost plyne i ze směrnice 2004/38/ES. Krajský soud měl pochybit tím, že na straně jedné připustil, že informace týkající se rodinného života stěžovatele mohou být pravdivé, avšak na straně druhé neshledal nedostatečnost skutkového stavu věci zjištěného ve správním řízení.

[7] Stěžovatel upozorňuje také na to, že k omezení jeho osobní svobody mohlo dojít jen z důvodů těsně spjatých s účelem zajištění. Stěžovatel byl zajištěn za účelem předání do Bulharska nebo Maďarska. Není jasné, zda v rozhodné době byly transfery do Bulharska uskutečnitelné, neboť mezinárodní organizace apelovaly na pozastavení předávání žadatelů o mezinárodní ochranu do tohoto státu. Realizaci předání bránila překážka v podobě nejasných či nedostatečných záruk kvalitního azylového řízení. Taktéž Maďarsko vykazovalo systémové nedostatky, a to jak v samotném azylovém řízení, tak v materiálních podmínkách přijetí žadatelů o azyl. Na základě čeho dospěl krajský soud k závěru, že účel zajištění stěžovatele bylo možné naplnit, bylo v napadeném rozsudku vysvětleno nesrozumitelně.

[8] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že k zajištění stěžovatele došlo z důvodů těsně spjatých s účelem zajištění. Kritéria pro posouzení vážného nebezpečí útěku lze podle ní přiměřeně dovodit z důvodů stanovených pro uvalení vazby; k výkladu zákona o pobytu cizinců rovněž slouží judikatura. O existenci rodinných příslušníků ve Švédsku se stěžovatel během správního řízení nezmínil a žalovaná se o této skutečnosti dozvěděla až z žaloby. K námitce porušení práva na spravedlivý proces v řízení před Ministerstvem vnitra žalovaná konstatuje, že vedení tohoto řízení není v její kompetenci ani není jeho účastníkem. K otázce účelu zajištění žalovaná odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž musí být předání alespoň potenciálně možné. V době vydání napadeného rozhodnutí byly transfery realizovány a žalovaná neměla důvod pochybovat o potencialitě předání podle nařízení Dublin III. Navrhuje tedy, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a podmínka povinného zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna.

[10] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 24. 11. 2015, č. j. 2 Azs 208/2015 – 67, řízení o kasační stížnosti stěžovatele přerušil podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. Při předběžném posouzení kasační stížnosti totiž shledal, že klíčovou otázkou pro posouzení věci samé je to, zda má skutečnost, že zákon nevymezil kritéria pro posuzování vážného nebezpečí útěku cizince, za následek neaplikovatelnost institutu zajištění podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III. Tato otázka byla v typově obdobném případě předložena Soudnímu dvoru jako předběžná otázka usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015 – 88.

[11] Vzhledem k tomu, že Soudní dvůr o předběžné otázce rozhodl rozsudkem dne 15. 3. 2017 ve věci C-528/15, *A. Ch.* (dostupném z <http://eur-lex.europa.eu>), odpadla překážka, pro kterou bylo řízení v projednávané věci přerušeno. Nejvyšší správní soud proto výrokem I. tohoto rozsudku rozhodl v souladu s § 48 odst. 6 s. ř. s., že se v řízení pokračuje.

[12] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Soudní dvůr v rozsudku ve věci *A. Ch.* v bodech 38 - 46 konstatoval, že „[p]odle Evropského soudu pro lidská práva přitom musí být veškeré zbavení svobody zákonné nejen v tom smyslu, že musí mít právní základ ve vnitrostátním právu, ale tato zákonnost se týká také kvalitativní stránky zákona a znamená, že vnitrostátní zákon dovolující zbavení svobody musí být při svém uplatňování dostatečně dostupný, přesný a předvídatelný, aby se zabránilo veškerému riziku svévole (v tomto smyslu viz *ESLP*, 21. října 2013, *Del Río Prada v. Španělsko*, CE:ECHR:2013:1021JUD004275009, bod 125).

Podle související judikatury Soudního dvora je dále třeba zdůraznit, že cílem záruk ve vztahu ke svobodě zakotvených jak v článku 6 Listiny, tak v článku 5 EÚLP je zejména ochrana jednotlivce před svévolí. Aby bylo opatření spočívající ve zbavení svobody provedeno v souladu s tímto cílem, je tedy zejména zapotřebí, aby při něm nebyly orgány vedeny zřímým úmyslem nebo snahou klamat (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. února 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, bod 81).

Z výše uvedeného vyplývá, že zajištění žadatelů, což je závažný zásah do jejich práva na svobodu, je podmíněno dodržováním striktních záruk, jimiž jsou existence právního základu, srozumitelnost, předvídatelnost, dostupnost a ochrana před svévolí.

Pokud jde o první z těchto záruk, je třeba poukázat na to, že omezení výkonu práva na svobodu je v daném případě založeno na čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III ve spojení s čl. 2 písm. n) tohoto nařízení, které je legislativním aktem Unie. Posledně uvedené ustanovení pak odkazuje na vnitrostátní právo, v němž mají být vymezena objektivní kritéria svědčící o existenci nebezpečí útěku. V této souvislosti vstává otázka, jaký druh ustanovení splňuje zřívající záruky, tj. srozumitelnost, předvídatelnost, dostupnost a ochranu před svévolí.

V tomto ohledu je třeba – jak uvedl generální advokát v bodě 63 svého stanoviska – aby pravomoc dotyčných orgánů podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III ve spojení s jeho čl. 2 písm. n) provádět individuální posouzení v souvislosti s existencí nebezpečí útěku byla vykonávána v určitých předem stanovených mezích. Proto je zásadní, aby kritéria definující existenci takového nebezpečí, které je důvodem pro zajištění, byla jasně vymezena závažným aktem, jehož uplatňování bude předvídatelné.

S ohledem na účel dotyčných ustanovení a na vysokou úroveň ochrany, jež vyplývá z jejich kontextu, může požadavky na srozumitelnost, předvídatelnost, dostupnost, a zejména na ochranu před svévolí splňovat jediné obecně závažný právní předpis.

pokračování

Přijímání obecně závazných právních předpisů totiž poskytuje nezbytné záruky, neboť takový předpis upravuje závazným a předem známým způsobem rozhodovací prostor těchto orgánů při posuzování okolností každého konkrétního případu. Jak dále uvedl generální advokát v bodech 81 a 82 svého stanoviska, kritéria stanovená závazným právním předpisem jsou nejhodnější pro účely externí kontroly posuzovací pravomoci těchto orgánů v zájmu ochrany žadatelů před svévolným zřazením svobody.

Z toho plyne, že čl. 2 písm. n) nařízení Dublin III ve spojení s jeho čl. 28 odst. 2 musí být vykládány v tom smyslu, že ukládají povinnost, aby objektivní kritéria, na nichž se zakládají důvody, pro které je možné se domnívat, že žadatel může uprchnout, byla stanovena obecně závazným právním předpisem. Taková ustálená judikatura, jako je judikatura, o níž jde ve věci v původním řízení, která potvrzuje ustálenou praxi cizinecké policie, každopádně nemůže být dostačující.

Nejsou-li uvedená kritéria vymezena takovým právním předpisem, jako je tomu ve věci v původním řízení, musí být zajištění prohlášeno za protiprávní, což má za následek neaplikovatelnost čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III.“

[14] Soudní dvůr proto závěrem rozhodl takto: „Článek 2 písm. n) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, ve spojení s jeho čl. 28 odst. 2, musí být vykládány v tom smyslu, že členským státům **ukládají povinnost stanovit obecně závazným právním předpisem objektivní kritéria**, na nichž se zakládají důvody, pro které je možné se domnívat, že žadatel o mezinárodní ochranu, s nímž je vedeno řízení o přemístění, může uprchnout. **Absence takového právního předpisu má za následek neaplikovatelnost čl. 28 odst. 2 tohoto nařízení**“ (důraz přidán).

[15] V posuzované věci žalovaná zajistila stěžovatele za účelem jeho předání do Maďarska nebo Bulharska na základě § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni napadeného rozhodnutí, podle něhož „[p]olice zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; police na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“

[16] Přímo použitelným předpisem dle tohoto ustanovení zákona o pobytu cizinců je nařízení Dublin III, jehož čl. 28 odst. 2 stanoví, že „[č]lenské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.“ Jednou z důležitých podmínek pro zajištění dle citovaného ustanovení tohoto nařízení tedy je, že u zajišťované osoby existuje vážné nebezpečí útěku.

[17] Nebezpečím útěku se podle čl. 2 písm. n) nařízení Dublin III pro účely tohoto nařízení rozumí „[e]xistence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout.“

[18] Zákon o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí ani jiný zákonný předpis České republiky použitelný na posuzovaný případ však nevymezoval objektivní kritéria pro posuzování vážného nebezpečí útěku cizince dle čl. 2 písm. n) nařízení Dublin III, což mělo s ohledem na výše uvedené závěry Soudního dvora za následek nezákonnost zajištění stěžovatele.

[19] Závěr krajského soudu, který aplikovanou vnitrostátní úpravu obsaženou v zákoně o pobytu cizinců neobsahující definici pojmu „vážné nebezpečí útěku“ neshledal nedostatečnou, tudíž neobstojí. Je třeba přisvědčit stěžovateli v tom, že vnitrostátní úprava nedefinovala dostatečným způsobem termín „vážné nebezpečí útěku“, a tak stěžovatel nemohl být zajištěn za účelem předání dle nařízení Dublin III. Z tohoto důvodu zároveň neobstojí ani napadené rozhodnutí.

[20] V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedený deficit zákona o pobytu cizinců byl s účinností od 18. 12. 2015 odstraněn novelizací tohoto zákona provedenou zákonem č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, jímž byl do § 129 zákona o pobytu cizinců za odstavec 3 vložen nový odst. 4, který zní: *„Policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“* Tuto změnu zákona o pobytu cizinců však není možné v posuzované věci zohlednit, neboť podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí žalované bylo vydáno dne 14. 7. 2015, tj. před účinností novely zákona o pobytu cizinců.

[21] Z výše uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí mělo být krajským soudem zrušeno. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud nezabýval dalšími stížními námitkami, neboť by to bylo nadbytečné. Tyto námitky totiž za situace, kdy je zjevné, že napadený rozsudek i napadené rozhodnutí je třeba zrušit a v řízení nebude možné pokračovat, již nemohou mít vliv na posouzení věci.

[22] Z příkazu k propuštění cizince (stěžovatele) ze zařízení pro zajištění cizinců ze dne 28. 8. 2015, č. j. KRPB-172576-33/ČJ-2015-060022-50A, založeného ve správním spise, je navíc zřejmé, že stěžovatel byl toho dne propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců, a jeho zajištění tedy již netrvá.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek zrušil (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Protože již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i je. Současně však nevyslovil, že se žalované vrací věc k dalšímu řízení. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012 – 34, publ. pod č. 2757/2013 Sb. NSS, podle něhož *„[p]o zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nablížit, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyboštění prvním úkonem v řízení. Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy*

pokračování

věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím jakkoli zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí. Ukončení řízení tímto způsobem koresponduje s požadavkem na okamžité propuštění cizince poté, co bylo rozhodnutí o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění zrušeno.“

[24] Z výše uvedených závěrů je třeba vycházet i v posuzované věci, neboť napadené rozhodnutí bylo v souladu s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prvním úkonem v řízení. Tyto závěry proto lze nepochybně přiměřeně použít také v posuzovaném případě, kdy je zjevné, že stěžovatel nemohl být zajištěn za účelem předání podle nařízení Dublin III. Po zrušení napadeného rozhodnutí tudíž neexistuje řízení, v němž by mělo a mohlo být pokračováno (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015 – 36).

[25] O náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. podle zásady úspěchu ve věci. Stěžovatel vznik uplatnitelných nákladů řízení netvrdil a ani ze spisu neplyne, že by mu nějaké vznikly, proto mu jejich náhrada nemohla být přiznána, i když byl v řízení úspěšný. Žalovaná neměla ve věci úspěch, a tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

[26] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2015, č. j. 2 Azs 208/2015 – 27, ustanoven zástupcem JUDr. Maroš Matiaško, LL.M., který jménem stěžovatele doplnil kasační stížnost. Dne 31. 12. 2015 obdržel Nejvyšší správní soud oznámení o změně zastoupení z důvodu pozastavení výkonu činnosti advokacie ustanoveného zástupce. Od 19. 12. 2015 převzal zastoupení advokát Mgr. Filip Schmidt, LL.M, který v řízení o kasační stížnosti neučinil žádný úkon právní služby. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že se mu odměna za zastupování stěžovatele nepřiznává. O odměně původně ustanoveného zástupce JUDr. Matiaška rozhodne Nejvyšší správní soud samostatným usnesením.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu